

průvoz, není ve smlouvě normován. Jde tu o otázku, zda trestní nárok státu dožádaného má přednost před průvozním nárokem státu dožadujícího i když nejde o idem factum. Německo, kdyby bylo chtělo, mohlo naší průvozní žádosti vyhověti, neboť jeho vnitrostátní právní řád [§ 154 a) něm. tr. ř.]¹⁾ připouští zřici se vlastního trestního nároku ve prospěch extradičního (průvozního) nároku cizího státu. Německu však bylo z extradičního a průvozního styku s ČSR. známo (srov. případ »Balzer«, extr. rozh. min. sprav. č. 21, Právník 1937, str. 491), že v ČSR. není obdobné normy § 154 a) něm. tr. ř., takže nebyla zaručena reciprocita, kterou Německo považuje za všeobecnou podmínku vydání (průvozu).

33. Doplnující zatýkací rozkaz je sám o sobě dostatečným dokladem k řádnému doložení čsl. žádosti o dodatečné svolení ke stíhání. (Případ »Pollak«, čís. 65.749/37-18 min. sprav.)

V dubnu 1937 povolila vláda francouzská vydání československého státního příslušníka N. z Francie do ČSR. ke stíhání pro zločiny zpronevěry, podvodu a krádeže. Obviněný byl provezen Švýcarskem a Rakouskem a byl převzat československými orgány v Horním Dvořišti dne 7. června 1937. Dodatečně bylo zjištěno, že se obviněný dopustil ještě v pěti případech zločinu podvodu, a to v Německu. Německo požádalo o převzetí trestního stíhání podle Sděl. 5/1931. Stíhání však nemohlo býti ihned převzato, poněvadž šlo o nově najevo vyšlá fakta, pro něž nebylo dosud o vydání a průvoz žádáno. Aby nebyla porušena zásada speciality, bylo nutno požádati vlády francouzskou, švýcarskou a rakouskou o dodatečný souhlas ke stíhání. Tyto žádosti byly doloženy doplňujícím zatýkacím rozkazem, jenž obsahoval vyličení dalšího trestného činu. Vlády švýcarská a rakouská udělily ihned žádaný souhlas ke stíhání, avšak vláda francouzská naši žádost ihned nevyřídila, takže vyšetřující soudce vyslovil obavy, že souhlas udělen nebude, když jde o činy spáchané mimo území ČSR. Ministerstvo spravedlnosti však tyto obavy nesdílelo, uvažuje takto:

V obecném právu vydávacím platí zásada, že souhlas ke stíhání se dodatečně uděluje v rámci vydávacích deliktů. Proto ve smluvním vydávacím právu vzniká zásadně nárok na udělení dodatečného souhlasu v rámci smluvní extradiční povinnosti. Takový předpis má na př. naše extradiční smlouva s Jugoslavií (č. 146/1924 Sb. z. a n.) ve článku 49: »svolení proto nelze odepřít, jestliže

¹⁾ § 154a) něm. tr. ř.: Von der Erhebung der öffentlichen Klage kann abgesehen werden, wenn der Beschuldigte wegen der Tat einer ausländischen Regierung ausgeliefert wird. Dasselbe gilt, wenn er wegen einer anderen Tat einer ausländischen Regierung ausgeliefert wird und die Strafe oder die Maßregel der Sicherung und Besserung, zu der die inländische Verfolgung führen kann, neben der Strafe oder der Maßregel der Sicherung und Besserung, die gegen ihn im Ausland rechtskräftig verhängt worden ist oder die er im Ausland zu erwarten hat, nicht ins Gewicht fällt.

by také pro tento trestný čin podle této smlouvy bylo vydání povoliti«. Extradiceční úmluva s Francií (č. 11/1931 Sb. z. a n.) stanoví ve článku 13, odst. 2, lit a) jen, jakým způsobem má býti žádáno o dodatečný souhlas, nezmiňujíc se o rozsahu nároku na udělení dodatečného souhlasu. Přes to není pochyby o tom, že nárok na udělení dodatečného souhlasu se kryje svým rozsahem se smluvním extradicečním nárokem. Trestné činy, jichž se N. dopustil, byly spáchány v Německu. Extradiceční úmluva s Francií ve článku 1, odst. 2 uvádí, že žádosti o vydání, jde-li o trestné činy spáchané mimo území vyžadujícího státu, bude vyhověno jen, když zákonodárství požádaného státu připouští stíhání trestných činů spáchaných mimo jeho území. Francouzský extradiceční zákon z r. 1927 ve čl. 3, odst. 2 výslovně pak stanoví, že jsou delikty extradicečními trestné činy spáchané mimo území vyžadujícího státu, byly-li spáchány státním příslušníkem vyžadujícího státu. A právě o takový případ nyní jde. Dotazuje-li se proto vyšetřující soudce, zdali vůbec lze očekávat souhlas od francouzské vlády, když jde o trestné činy spáchané v Německu, třeba na tuto otázku odpověděti kladně. Nárok na vyhovění žádosti je dán.

Teprve v listopadu 1937 vyžádala si vláda francouzská doplnění naší žádosti, a to zasláním protokolu, jenž měl býti sepsán s obviněným o tom, jaké má námítky proti rozšíření povoleného vydání, nebo protokolu obsahujícího prohlášení, že obviněný žádných námitek nemá. Tento francouzský požadavek byl opřen o článek 22. francouzského extradicečního zákona z r. 1927, v němž se ustanovuje: »V případě, kdy vyžadující vláda žádá o svolení ke stíhání osoby již vydané pro trestný čin spáchaný před vydáním, mohou býti základem dobrého zdání obžalobní komory, před níž obviněný byl se dostavil, pouze spisy předložené k doložení nové žádosti. Cizí vládou budou rovněž zaslány a předloženy obžalovací komoře spisy obsahující vyjádření (les observations) obviněného aneb prohlášení, že nemíní učiniti žádného vyjádření. Tato vysvětlení mohou býti doplněna advokátem jím zvoleným nebo tím, který byl určen nebo pověřen z moci úřední.« Avšak to je norma vnitrostátní povahy pro Francii, kdežto extradiceční styk mezi ČSR. a Francií jest upraven extradiceční smlouvou, takže ČSR. je vázána pouze smluvním ustanovením. Ve článku 13, odst. 2, lit. a) extradiceční úmluvy s Francií, č. 11/1931 Sb. z. a n. se vyžaduje jen, aby žádost o dodatečný souhlas byla doložena takovým dokladem jako vlastní extradiceční žádost. Stačí proto zatykač sám o sobě, nebo jiná soudní listina postavená mu na roveň.

Aby vyřízení trestní věci nebylo zdržováno, byl náš vyšetřující soudce požádán, aby sepsal s obviněným žádaný protokol pro francouzskou vládu. N. při soudním výsledku²⁾ vznesl proti roz-

²⁾ Mohlo by se namítnouti, že soudní výsledek o trestných činech, pro něž obviněný nebyl dosud vydán, je stíhacím úkonem, jímž se porušuje zásada speciality. Jisto je, že výsledek obviněného byl by

šíření účinnosti vydání námitky háje se, že se trestných činů v Německu vůbec nedopustil a že je politický uprchlík. Tento protokol byl zaslán vládě francouzské, avšak s výslovným ohrazením, že jejímu přání bylo tentokrát vyhověno jen zcela výjimečně a bez prejudice do budoucna, poněvadž není dána smluvní povinnost doložití dodatečnou žádost o svolení ke stíhání dalším dokladem podle čl. 22. francouzského extradičního z á k o n a z 10. března 1927, zákona to vnitrostátního. Rozhodným je článek 13., odst. 2, lit. a), věta 2 ú m l u v y mezi Československem a Francií ze 7. května 1928 o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 11/1931 Sb. z. a n.), který nestanoví oboustrannou povinnost dokládati žádost o souhlas ke stíhání ještě jinými doklady než ve čl. 7. cit. úmluvy vypočtenými. Proto dříve zasláný doplňující zatýkácí rozkaz byl sám o sobě dostatečným dokladem k řádnému doložení československé žádosti o dodatečný souhlas ke stíhání.

Nato vláda francouzská žádaný dodatečný souhlas ke stíhání udělila, aniž brojila proti československému stanovisku.

34. Výslech obviněného podle § 59 tr. ř. jest obligatorní jen, když se obviněný zdržuje v československé moci; v řízení o dodatečné svolení ke stíhání, k odpykání trestu a reextradici se na výslechu obviněného podle ustálené praxe netrvá. (Případ »Priemer«, čís. 49.190/37-18 min. sprav.)

Dekretem ministerstva spravedlnosti z 31. ledna 1936 bylo povoleno a dne 8. února 1936 provedeno do Německa vydání říšsko-německého státního příslušníka N. ke stíhání pro trestné činy vyličené v zatýkáčím rozkaze obvodového soudu v Drážďanech ze 16. prosince 1935. V srpnu 1937 požádala německá vláda, opírajíc se o článek 12. extradiční smlouvy mezi ČSR. a říší Německou z 8. května 1922 (č. 230/1923 Sb. z. a n.) o dodatečné svolení ke stíhání N. pro další nově najevo vyšlý zločin těžkého padělání listin podle §§ 263, 267, 268 něm. tr. zák. spáchaný před vydáním. Tuto svou žádost doložila usnesením obvodového soudu v Drážďanech ze 6. července 1937, jímž byl původní německý zatýkáč rozkaz doplněn o nový trestný čin. Extradiční doklad byl ministerstvem spravedlnosti zaslán příslušnému krajskému soudu k řízení podle § 59 tr. ř. a čl. 12. cit. smlouvy.

V řízení podle § 59 tr. ř. požádal náš krajský soud říšsko-

stíhacím úkonem soudním, kdyby byl vykonán z iniciativy vyšetřujícího soudce samotného, jako vnitrostátního orgánu stíhajícího. Avšak v daném případě československý vyšetřující soudce vyslyšel obviněného jen jako soudce dožádaný a protokol byl určen pro francouzskou vládu, nikoli pro tuzemskou trestní věc. Nešlo proto o úkon stíhací, jímž by se porušila zásada speciality. Podobně rozhodl nejvyšší soud v rozh. z 10. prosince 1932, č. Nd 151/32, když vyslovil, že výslech podle § 59 tr. ř. jest úkonem právní pomoci a že nejde o úkon stíhací, jímž by se v tuzemské trestní věci předstihlo podle § 51, odst. 3 tr. ř. (srov. Soudcovské listy 1933, str. 102).